

ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВ

СЪН ЗА ЩАСТИЕ

chitanka.info

НИ ЛЪХ НЕ ДЪХВА НАД ПОЛЕНИ...

*Ни лъх не дъхва над полени,
ни трепва лист по дървесата,
огледва ведър лик небето
в море от бисерна роса.*

*В зори ранил на път, аз дишам
на лятно утро свежестта —
и милва ми душата бодра
за лек път охолна мечта.*

*За лек път, за почивка тиха
през ясна вечер в родний кът,
където ме с милувка чака
на мойто щастие сънят.*

ИЗВАРДИЛА МАРТА, ДОЙДЕ ПРОЛЕТТА...

*Извардила Марта, дойде пролетта
несетно в нощта,
но призори тая измама видяла,
налетя върху ѝ тя с хала.*

*И зина насреща ѝ старчески зев,
и сблъска я с рев,
и цветната дреха развя и размята,
и с дъжд ѝ наплиска снагата.*

*Но шалаво чедо не ще и да знай —
и смей се, играй...
А слънце, на прага небесен запряно,
изглежда ги благо засмяно.*

ПРЕСТАНА ПОРОЙНИЯ ДЪЖД...

*Престана поройния дъжд,
отмина вихра ненадеян;
гръмовний сетен ек заглъхва,
далеко някъде отваян.*

*И само капчици се ронят
от листовците разведрени,
и падат — благодатни сълзи,
от блясък слънчев позлатени.*

НОЩ ПРЕВАЛЯ. ЗАД ГОРИ...

*Нощ преваля; зад гори
ясен месечко се скри,
ей зора ще сипне скоро —
сбогом, жадена изгоро!*

*Що е, че съм разделен
аз от теб? Нали весден
мила на сърце те нося —
сбогом, птичко свилокоса!*

*Скоро пак ще притъмней.
Славей песен щом запей,
ти възчаквай ме тогива —
сбогом, моя желбо жива!*

*Не чезни, а имай мен
мило на сърце весден —
би ще времето крилато...
Сбогом, мое златно злато!*

ПЛАКАЛА Е ГОРЧИВО НОЩТА...

*Плакала е горчиво нощта,
плакала е мълком сирота,
че за нея белий ден нехае,
че не иска той дори да знае
туй що мъчи нейното сърце
и каква ѝ скръб тъми лице!...*

*И когато сипна пак зората —
от сълзите на нощта земята
бе покрита с бисерна роса;
и во всяка капчица-сълза
се огледва белий ден сияен —
и усмихнат мина пак нехаен.*

ОТСРЕЩА, ДЕТО СТРЪМНО СЕ ИЗВИВА...

*Отсреща, дете стръмно се извива
пътеката по скута на баира,
под сянката на тъмнолиста слива,
прохладно, тихо изворче извира.*

*Моравата самотно там що вене,
към всякой пътник гледа завистливо,
а изворчето шепне: тук при мене,
как сладко, ах, как чудно се почива!*

ЛЕТЕН ДЕН ЕДВАМ СЕ ВЛАЧИ...

*Летен ден едвам се влачи,
дълъг път макар да гони,
и под мудните му стъпки
морно виснат прашни клони.*

*Само тук-таме погален,
трепне лист в гъстежа клонен...
Чуй! — от майка-вейка тежко
падна зрелий плод отронен.*

МЕСЕЦА САМОТНО ГРЕЙ...

*Месеца самотно грей
и лучи вълшебни лей*

*над планинските вършини
и обвити в мрак долини.*

*Сънний мир сън осени...
Само будните вълни*

*в тъмното море немирно
се премятат беззапно.*

*И унесени, в захлас
нещо шепнат с тъмен глас, —*

*дали сага съкровена?...
И заспалата вселена,*

*като че ли в трепет плах,
слуша, схванала во тях*

*нейде някой рев далечен —
ек от хаоса предвечен.*

КАПЧИЦИ ДЪЖДОВНИ...

*Капчици дъждовни
падат от небето —
и орачу трепна
радостно сърцето.*

*Чу той техний говор
с ветреца пролетен
и на ранний посев
поздрава приветен.*

*И в мечти честити
видя той отрано
в златен клас израсло
зърното посяно.*

*И кръстци, и снопи —
дар за труд грижовни...
Святи, благодатни,
капчици дъждовни!*

ТИХО ВЕЕ ВЕЧЕРНА ПРОХЛАДА...

*Тихо вее вечерна прохлада
и полека мрака нощен пада,
всичко веч прибира се за сън.
Трепнаха звездици в небесата.
Из полето нейде от чердата
се зачува тих, залутан звън.*

*Пъпчиците към земя привезждат,
морни, росно чело и изглеждат
как се мило милва лист со лист...
Дневна скръб в душа се притаява,
и сърцето с кротост упоява
аромата нощен, благ и чист.*

БЕЗУМНИЙ ВИХЪР НА ЖИВОТА...

*Безумний вихър на живота
подмята го насам-натам —
в безумний вихър на живота
безумно той се хвърли сам.*

*В безумний вихър на живота
де той ще спре? На кой ли бряг...
В безумний вихър на живота
тежко на тръгналий без стяг.*

ВИЯТ СЕ ОБЛАЦИ ЧЕРНИ...

*Вият се облаци черни,
вихрена буря се кани;
като че в мисли чемерни
мръщат се тъмни балкани.*

*По-скоро шеметни бури,
по-скоро, вихри несвясни!...
Бура на мрак край да тури,
бура душа да изясни.*

О, ИМА ТИХ ВЪЛШЕБЕН КРАЙ...

*О, има тих вълшебен край
и никой го не знай,
къде е той —
вълшебен край на отдих и покой.
Къде е той?
Живей, люби, страдай,
надей се и желай —
достига там
тоз, на когото во сърцето плам
гори за там, —
тоз, който люби, страда и живей,
тоз, който като мен за тоя край копней.*

ВИХЪР СВИ И ТЪМЕН РОЙ...

*Вихър сви и тъмен рой
облаци Пирин обвиха —
тъкмо Рила в зори тихо
му зашепна бляна свой.*

*Но забулени во мрак,
през мъглите с ек гръмовен
своя разговор любовен
продължаваха те пак.*

НАД БЕЗКРАЙНИТЕ ПОЛЕТА...

*Над безкрайните полета
тишина е и покой
глухо дремят класовете,
морни от пладнешки зной.*

*Задушата в знойний въздух
с огнени крила трепти —
и за близка жътва тихом
тя на нивите шепти.*

ВЕЙ ДОЛНЯКА И ОТВЯВА...

Вей долняка и отвява
струпания зимен смет.
Ей прехвъркват лястовички,
носящи от юг привет.

Пролетта ги тях изпраща
с писъмце до нази тук;
в него пише тя — отдавна,
че е тръгнала от юг.

Маргаритното кокиче —
думите са в туй писмо,
слънцето с зарици ясни
писало ги е само.

Модрооки теменужки
запetailките са там;
удивителна на края
мъдри се божура сам.

Подпис му е росен здравец,
розата му е печат...
От писмото дъха младост,
вее нежен аромат.

Сърце, сепвай се! Туй писмо
теб го праща пролетта...
Тя веч знае, че при тебе
е сестра ѝ — любовта.

НА ЛИСТОВЦЕТЕ НА МОМИНСКАТА СЪЛЗА...

*На листовците на моминската сълза
родените в зори две капчици роса*

*огрея слънцето с възшебния си лик —
и двенките в едно се сляха те за миг.*

*Не сляха ли се тъй и нашите сърца,
като онез две капчици роса?*

*Ти помниш? — в ясните зори на младостта,
кога ни слънцето огря на любовта!*

ДО ПЪТНИТЕ ВРАТА ГО ТЯ ИЗПРАТИ...

*До пътните врата го тя изпрати,
и тихо сбогом му пошепна само;
отмина той, а мълком тя застана,
о вратнята облегната на рамо.*

*На ъгъла изви се той към нея
и кивна ѝ, преди да свий от тамо.
И дълго тя се взира все нататък,
о вратнята облегната на рамо.*

ВО СТАИЧКАТА ПРЪСКА АРОМАТ...

*Во стаичката пръска аромат
оставена от тебе китка цвете,
тоз аромат душата ми в мечти
при теб унася, свидно мое дете.*

*И виждам те унесена в мечти
за мен, подпряла чело на ръцете...
Во стаичката пръска аромат
от теб оставената китка цвете.*

ЗЛА НИ СТИГНА ОРИСИЯ...

*Зла ни стигна орисия.
Разделени друг от друг,
ние чезнем в самотия —
на север ази, ти на юг.*

*Дни прииждат, дни минават...
Ще ли дойде ден желан
за онез, що си подават
ръка за обич само в блян?*

В НЕЗНАЕН КЪТ, ДАЛЕКО В РОДНИЙ КРАЙ...

*В незнаен кът, далеко в родний край,
понякога за мене тя мечтай —
ни ази ней, ни тя на мене знайна.
Другарката на мой другар, в писмата,
от нея ми изпраща поздрав мил...
С какво ли съм сърце ѝ умилил?...
И ето ме, към онзи кът незнаен
и аз във блян унесен — и потаен
като да счувам шепот от уста.
Нашепвайки несбъдната мечна,
дали, в минута на усамотене,
тя не лети към чуждий край, при мене?
Кат есен лъх две капнали листца
мечта потайна родни две сърца
в замая носи и си с тях играе.
За що копней едното? Що желае
в блян другото?... Вей есенният лъх...
На поздрав мил отвърщам със въздъх.*

ЦЪФТЯТ ЦВЕТЕНЦА В МОЯТА ГРАДИНА...

*Цъфтят цветенца в моята градина:
и шибой горд, и кичеста върбина,*

*и момини сълзи, и син синчец,
и розата — на вси цветя венец.*

*И надвечер, когато ги поливам,
и призори, кога при тях отивам,*

*посрещат ме те с тих и мил привет.
И всякой стрък, и всякой свиден цвет,*

*като че ли отгатнали тъгата
и за какво ми в жалба крей душата,*

*запитват ме: „Кога ще дойде тя,
сестрицата ни, между нас цветя?*

*Без нас тя чезне, както ний без нея!“
И аз я чакам, цветица, но де я!*

НА ГРОБА МИ ИЗНИКНА ЩАТ ЦВЕТА...

*На гроба ми изникна щат цветя —
това са моите песни недопети.*

*А между тях изникна ще и тя —
от хубави най-хубавото цвете...*

*Най-хубавото цвете не възнях!
С възшебен дъх душа ми възхитена*

*то упои... и в нея с трепет плах
увяхна мойта песен неродена!*

ВЪРВИМЕ НИЙ САМОТНИ НА СВЕТЪТ...

*Вървие ний самотни на светът,
звезди световни, всяка своя път;
един за други в тайна желба креем,
един за друг — и отчуждени греем:*

*ти с дивното вълшебство на плътта,
аз с висшия бяс душевен — гордостта.
Светът ни гледа в нямо изумлене —
и се чужди от тебе и от мене.*

*И ний вървим самотни на светът.
Дано не се присрецнем някой път!
Съединени, ний ще угаснеем...
За нас самотност трябва — за да греем.*

ПРЕЗ МРАКА СЯНКА НАДАЛЕЧ...

*През мрака сянка надалеч
по мътний Стикс се мярка —
Харон, намръщен и сърдит,
подкарва своята варка.*

*А в нея са събрани рой
моми и момци млади,
и мускулести мъжие,
и старци белобради.*

*Отвлечени от белий свят,
от радости и нужди,
пътуват те към Ахерон,
един за други чужди.*

*Един натяква, друг се смей,
там трети сълзи рони...
А безучастно мътний Стикс
едвам с вълни ромони.*

*Пустинни брегове мълчат,
ек стонът не посреща...
И сал понякога Харон
намръщен ги изглежда.*

*И пак, намръщен и сърдит,
той кара своята варка...
Сред мрака татък надалеч
тя над вълни се мярка.*

МЯТАТ СЕ, ПЛЯСКАТ, РЕВАТ...

*Мятат се, пляскат, реват
тъмните морски вълни...
Тласка се, люшка разбитий ми члун
за към неznайни страни.*

*Чайка сиротна над него се вий —
блян от щастливите дни...
Мятат се, пляскат, реват
тъмните морски вълни.*

ТЪМНА НОЩ Е...

*Тъмна нощ е. Стръвно вихъра ехти.
Вихром низ полето колата лети.*

*Нещо си коларят мъмри неприветно.
Татък надалеко плахо пламък светна*

*и примами моя смрежен с дрямка взор.
Дали той не свети на някой прозор?*

*В тайна ли омая някой там копнее —
и сърце му нищо друго не жалее —*

*часовете само бързо че хвърчът?
Или пък самотен там в домашний кът*

*някой в ожидание бди сред нощта будно?
И вървят за него часовете мудро?*

*Кой знай, кой знай. Стръвно вихъра ехти.
И колата вихром в полето лети.*

ОТРУПАНИ ОТ НОЩНИЙ СНЯГ НЕЧАКАН...

*Отрупани от нощний сняг нечакан,
градински вейки виснат мълчаливо;
милувката на утринното слънце
трепти над тях и милва ги игриво.*

*Ей капчица — сълза от таз милувка —
се в миг отрони, маргаритно-злата,
и слънчеви лучици я спровождат,
додето тя да падне на земята.*

*И капчици-сестрици тя поведе —
виж как по нея рой по рой се ронят,
и сякаше из въздуха не капки,
а слънчеви лучи се тамо гонят.*

КАК ВЪЛНА ПРЕКО ВЪЛНА...

*Как вълна преко вълна
пенясто поточе мята!
Техний ромон с ведрина
в миг изпълни ми душата.*

*Шум поволен, шум в захлас —
спомени от младост ранна...
Минатия път завчас
ясно ми в умът предстана.*

*Тъжна жегга. Градом пот
се от морно чело рони...
Дълга пътя — къс живот —
кой ли бяс ме в тоз път гони!*

*Шум поволен, шум в захлас —
спомени от дни щастливи...
Към поточето се аз
спуснах по брега ронливи...*

*Гребнах из вълни, лице
лиснах — хлад и свеж и сладък...
И с отлекнало сърце
тръгнах пак из път нататък.*

СПИ ВО СЛАНАТА ЕСЕННА...

*Спи во сланата есенна
тъмният град окован
и под милувката лунна
летен бленува блян.*

*Блян той бленува и вслушан,
чезне по жеравний звук,
от небеса що се рони:
„Сбогом — на юг, на юг.“*

МУЗИКАТА ВЕЧЕ СИ ОТСВИРИ...

*Музиката вече си отсвири.
Времето несетно се измина.
Пада вечер. Тъмните алеи
опустяха в градската градина.*

*Пред бюфета само неколцина
за политика се пак препират —
и две плахи циганчета татък
угарки цигарени събират.*

СЕНЧЕСТА ГРАДИНА...

*Сенчеста градина. В дълбината
бяла къщица едвам се види
и тъсма червени керемиди
през заслона тъмен на листата.*

*Рой врабци по стряхата насбрани
шумно се за нещо си препират,
сякаш канят веч да се прибират
за вечеря морните стопани.*

В ПОЛУНОЩИ ДИМ, ИЗВИТ...

*В полунощи дим, извит,
из високия комин,
като неподвижен стълб,
тъне в небосвода син.*

*А от него други стълб
се отсена отстрана,
върху покрива завит
в бяла снежна пелена.*

*Посред улицата спрян,
гледам чужда сянка аз —
гледам, както посред ден
гледат моята без сваят.*

МАЙСКИЯТ МЕСЕЧКО ГРЕЙ ПРЕЗПОЛВЕН...

*Майският месечко грей презполвен.
Мярка се моята сянка пред мен —
кърши се, сниша, изправя, извива,
с другите сенки крайпътни се слива,
тамо де стръмния път криволи,
покрай горица от тъмни ели.
Спра ли се — мигом и тя се запира,
свърна ли — ето и тя ме сподиря,
гневно с бастона замахна ли аз —
ето и тя че замахва завчас...
А от небото с звездици обсяно
майският месечко гледа засмяно,
как се боричкат две сенки в нощта,
в таз, що е метнал той сам над света.*

КРИВОЛИ ПОКРАЙ ГОРАТА...

*Криволи покрай гората
необъхтана пътека —
край пътеката огнище
тлее и гасней полека.*

*Ту подпуши, ту отнейде
пламъчен език избие;
като млечен стълб високо
в небесата дим се вие.*

*Ей, ранила, трепна плахо
в небеса зорница ясна,
и огнището край пътя
вече догоря, изгасна.*

*Там незнаен скитник снощи
огън стъкна, отпочина,
гря се... недочакал утро,
подрани и си замина.*

*Де ли той сега се скита?
Де ли той ще да замръкне
в тъмна нощ — и да се сгрее,
пак огнище ще да стъкне?*

*Колко ли таквиз огнища
ще запали и остави!
И с зората рано утрин
ще замине и забрави.*

СПИ ЕЗЕРОТО...

*Спи езерото; белостволи буки
над него свождат вити гранки,
и в тихите му тъмни глъбини
преплитат отразени сянки.*

*Треперят, шептят белостволи буки,
а то, замряло, нито трепва...
Понякога му сал повърхнини
дълга от лист отронен сепва.*

НАД МОЙТО ЧЕЛО ЛАВЪРЪТ НЕ ВИЙ...

*Над мойто чело лавърът не вий
коравите си листи тежкодъхни;
над друго чело нека той изсъхне,
и лоб плешиив от слънце да закрий.*

*Че друго цвете мен е по сърце.
И всяко утро него цветице
ми кити с поздрав мойта дружка —
благоуханна, росна теменужка.*

СЪРЦЕТО МИ Е ЧУЖДО ЗА СВЕТА...

*Сърцето ми е чуждо за света,
подобно древен храм в развалини,
и тайните си пази то ревниво
в света светих на свойте глъбини.*

*То пази ги, и чака с тях смъртта,
подобно древен храм в развалини...
Во тоя храм световний шум глумливо
проникнал би — за да го оскверни.*

ПОГРЕБАН, И В ГРОБА ВСЕ ПАК Е...

*Погребан, и в гроба все пак е
душа ми унесена в блян —
за свидний, макар че во земни
неволи живот преживян.*

*Аз сецам през земна покривка,
как слънцето божие грей...
И моята песен тъжовна
дочувам там някой да пей.*

В НЕБЕСА ЯСНЕЕ ЛЕТНИЙ ДЕН...

*В небеса яснее летний ден,
зарад нови грижси той ясней.
В грижсите на вчера уморен,
за почивка моя дух копней.*

*Ден минава, ноц ще дойде пак,
без да ми утеха донесе...
Сетний ден додето дойде — в мрак
с себе си и мен да отнесе.*

ГРИЖИ, СКЪРБИ И НЕСГОДИ...

*Грижи, скърби и несгоди
млада сила надделяха.
Не учудвай се, че ходи
тъй посърнал сиромаша.*

*И не питай за тъгата,
що в очи му се оглежда.
Днеска му умря в душата
и последната надежда.*

НАД ВЪРШИНИ И ДОЛИНИ...

*Над вършини и долини
стелят се мъгли вечерни.
В далечината, из мъглата,
вий се облак врани черни.*

*Грак сподавен, глух и бавен
счуи се — и далеч замира;
тъмен спомен, вероломен,
в морна памет в миг замира.*

*Сърце трепва и се сепва...
Стелят се мъгли вечерни...
В далечината, из мъглата
вий се облак врани черни.*

ЯСНИЙ МЕСЕЧКО СЕ СМЕЙ...

*Ясний месечко се смей,
рог извил на небесата.
Сред градината, в тъмата,
ниска къщица белей.*

*Чуй, прозорче изскриптя
излеком и се разтвори;
знак е даден — прелетя
момко през широки двори.*

*Ей на бялата стена
се отхвърли сянка черна —
съща сянка, миг мина,
през прозореца се мерна.*

*Тихо. Само ветреца вей
и си шумоли с листата...
Рог извил на небесата,
ясний месечко се смей.*

ОБЛЯНО С БЛЯСЪК, В ДАЛНИНИ...

*Обляно с блясък, в далнини
морето в неѝа е замряло;
почиват тъмните вълни
в борбата с буря уморени.*

*Лежи на песъчливий бряг
члун — разнебитени останки;
вълните в бесния си бяг
са го изхвърлили тѝдява.*

*Долиѝа писък пронизлив
от чайка — стон на жалба жива...
Надолу по брегѝт ронлив
едваѝ личат следи от стѝпки.*

ТИЧАНЕ И ВРЯВА...

*Тичане и врява. Дъжд нечакан
посред пладне през облак налете.
Опустяха улиците; вихър
сви, изви над тях и ги помете.*

*А дъжда все плиска и подскачат
бъкели по локвите събрани;
и под мойта стряха там гъргорят
сгушените на заслона врани.*

АЛЕЯТА Е ПУСТА...

*Алеята е пуста. Дъжд ръми.
Ръка в ръка вървехме ний сами.*

*Отгде се взе пък тоя дъжд! Ядовен,
разперих аз чадърът си дъждовен...*

*Усмивки тихи, шалав разговор;
кръстосват се, потъват взор во взор.*

*Ръка в ръка вървие ние бавно...
А веч дъждат престанал е отдавно!*

*Полъхва ветрец; слънчицето грей,
и сякаше над нази то се смей —*

*че, в залиса на разговор любовен,
ний все вървие под чадър дъждовен.*

НА БУКА РЪБЕСТИЯ СТВОЛ

*На бука ръбестия ствол
лозата стройна е обвила —
тя милва старий ветеран
с копнеж на млада сила.*

*Милувка спомен преживян
в сърце увяхнало завръща —
но той ѝ само с трепет слаб
на порив млад отверъща.*

СУХИ, ЖЪЛТИ ЛИСТИЦА...

*Сухи, жълти листица
брули вятъра есенни —
аз ги тѣпча и отминвам,
листицата осланени.*

*Що си шепнат, кой ги знай,
листицата осланени!
Зна ща ги — и мен когато
брулне вятъра есенни.*

БЕЗМЪЛВНА НОЩ Е ОБИВИЛА...

*Безмълвна нощ е обивила
со тъмния си плащ света,
и броди безпокойно само
из него моята мечта.*

*Бездомно броди тя, родена
в бездомността на моите дни —
а с черна паст срещу ѝ зее
самотността из тъмнини.*

ТУКА ГРОБ ПРОДЪНЕН ВЪВ ЗЕМЯТА...

*Тука гроб продънен във земята,
тамо друг току засипан с пръст,
а над трети, глъхнали в тревата,
се едвам съзира камен кръст.*

*Бедно селско гробище! Едва ли
другаде покойниците спят
тъй спокойно, както тук край село,
край зараслий в буренаци път.*

*Дето сал невидими щурчета
свойта песен пеят в самота
и брезата тихошумна вести
от живота им мълви с листа.*

ЧУЙ! ДИВИЙ РЕВ НА ВЪЛК НОЩТА ПРОБУДИ...

*Чуй! Дивий рев на вълк нощта пробуди,
и сепна се гората во почуди —
а вятъра, подхванал тоя рев,
го на нощта отвя в бездънний зев.*

*И тихо пак. С посърналите листи
гората тънко шепне и сребристи
на месечния блясък тръпнат те —
като че зов на смърт ги облете.*

В ЖИВОТА КАТО ВИХЪР МИНА...

*В живота като вихър мина,
и смая той светът;
нечакано го смърт настигна
в полето, край широкий път.*

*Над него, свела цветни клони,
бди тъжно пролетта —
като над своя вейка, вихър
що я откриши през нощта.*

ЗАПУСТЯЛА ВОДЕНИЦА...

*Запустяла воденица. Суха
вадата край нея не ручи —
глухите ѝ прозорчета зоят,
като кухи на череп очи.*

*И върбата, там над грохнал покрив
свела клони, не шуми и тя —
като че ли и над нея вече
е ръка протегнала смъртта.*

МРАЗНА ЗИМНА ВЕЧЕР...

*Мразна зимна вечер. Върла хала вие.
Сняг от стрехи сметен на прозорци бие.*

*Сън ме не надвива. Во леглото свит,
тъмен блян ме носи в онзи край честит,*

*вихри де не воят, зима не върлува,
стон от скръб и нужди дето се не чува,*

*дето в ясно небо слънце вечно грей —
онзи край, за който в песните се пей*

*и се в стародавни приказки спомина...
Сврян около топлатата камина*

*излеком подсвирка там щурец-нехай.
Мил певец-побратим! Дали не мечтай*

*той, и като мене там се в къта свива,
вслушан как навънка вихъра извива,*

*мразний зимен вихър, на мечтите враг?
Пей си сам утеха, мой побратим драг!*

МОЙТЕ ПРОЛЕТНИ НАДЕЖДИ...

*Мойте пролетни надежди,
тях ги слънце не огря —
галена мечта за лято
преди лятото умря.*

*На полето ги изнесох,
свят не видели в света...
Вихър гроба им затрупа
со увяхнали цветя.*

ПО ЦЕЛИ ДНИ МЪГЛА ЛЕЖИ, НЕ СЕ РАЗДИГА...

*По цели дни мъгла лежи, не се раздига,
кога не е мъгла, то мудро дъжд се лей,
като че псалт беззъб, разтворил вета книга
над стар мъртвец, канон за упокой му пей.*

*До мозъка в кости чак влагата се влива —
аз впивам погледи с томление навън...
Цветята, слънцето — те мяркат се мъгливо,
като видения от някогашен сън.*

ЛИСТАТА КАПЯТ, ЧЕ НОЩЕС ГИ...

*Листата капят, че нощес ги
нечакано слана попари —
от живи взело сбогом снощи,
днес слънцето ги мъртви свари.*

*Но сбърза есента жестока,
изви мъгли и ги заметна —
утеха да не им изпрати
то своята милувка сетна.*

ПРЕДИ МИНУТА БУЕН ВИХЪР...

*Преди минута буен вихър
акациите как размята!
Обрули белите цветенца,
и с тях застла земята.*

*Преди минута... Как сега са
те вейки свежи разпростряли —
като че щастието мина
над тях и ги погали.*

СПРЯ СЕ ОРАЧЪТ ПРЕД НИВАТА ЗЛАТНА...

*Спря се орачът пред нивата златна —
благ дух му лъхна и сепна душата,*

*като че свиден привет я погали.
С ромон потих класове натежали*

*свождат чело за милувка желана...
Поглед към небо възведе стопана —*

*а чучулига, преварила, с песен
вече се дига към свода небесен;*

*сякаш орачу подзела молбата,
носяйки я на крилца в небесата.*

ПЪТЯТ, ПО КОЙТО ВЪЗПИРАХ...

*Пътят, по който възпирах,
мамен към бъдеще славно —
с листи увяхнали вече
той е затрупан отдавно.*

*Още не стъпил на равний
път, що пред мен се извива —
с листи увяхнали вече
вихър и него покрива.*

РАЗТАЯ И ПОСЛЕДНИЙ СНЯГ...

*Разтая и последний сняг;
и божє слънце гали
ранили пролетни цветя,
зелен килим простряли
по рудини над речний бряг.*

*Ей и синчеца, подранил,
из шубраци надникна,
да го целуне пролетта —
която той обикна,
едвам що пъпчици развил.*

В ПЪТ ЗАСТИГНА МЕ И С МЕН...

*В път застигна ме и с мен
път държа юнак напети —
ясний млян на младостта
в погледа му весел свети.*

*И, като пред свой, пред мен
ред поредом изповяда
и помисли и мечти,
що му милват сърце младо.*

*Де е бил и как живял
в чужди край, при чужди хора —
как го чака и купней
дома жадена изгора.*

*В път застигна ме — сред път
за към село сви юнака...
Мудно към дома вървах —
тамо никой ме не чака.*

КАЛ Е, КЪДЕТО ОБЪРНЕТЕ ГЛЕД...

*Кал е, където обърнете глед.
Как неприветно и грозно е вред!*

*Сякаше, както се казва, до шия
втънал е целия свят в мръсотия...*

*Снощи бе тъй, а при утренний свет —
от грозотия ни диря, ни след:*

*всичко облякла е зимата ранна
в своята бяла, невинна премяна.*

МОРНА ЛЯТНА НОЩ...

*Морна лятна нощ; кръз блян,
знойни чувства сърце сепват;
тъмни листи сън желан
на душата ми нашепват.*

*Виждам се во родний кът,
родна реч слухът ми гали —
свой отново ме зовът,
свой които са ме звали.*

*Аз прегръщам ги засмян,
и сълзи в очи ми трепват...
Тъмни листи сън желан
на душата ми нашепват.*

ПУСТИНЯТА НА СКРЪБНИЙ МИ ЖИВОТ...

*Пустинята на скръбний ми живот
и зной, и знойни вихри я сушат.*

*И с леки сенки само я селят
рой облаци от знойний небосвод.*

*Те с леки сенки само я селят —
и отминават бързо в своя път.*

*И рядко само сълзния порой —
извял от мъки — ръси нейний зной.*

РОЯТ СЕ ПОДРАНИЛИ...

*Роят се подранили
звездици в небеса,
като на тъжен поглед
сълза подир сълза.*

*И трепкат, и се ронят —
че, призори роден,
во майчини им скути
умира бледний ден.*

БОГОУГОДНИК СРЕД ГОРАТА...

*Богоугодник сред гората
чешма за спомен е сградил:
порутена е тя — под нея
път извора си е пробил...*

*И весело си той клокочи,
извит надолу по рида —
и мъртвий поглед на чешмата
не му смущава радостта.*

И ПАК СЕ ВЪРНА ЕСЕНТА...

*И пак се върна есента,
мъглива, неприветна есен,
но тоя път я срещнах аз
с най-мила за сърцето песен.*

*Цветята, пролет що пося
в душата ми, цъфтят те още,
че млада обич бди над тях
през тъмни дни и ясни нощи.*

*И гален с дивния им дъх,
аз пролет в есента живея,
и туй що ми нашепват те
в душата — зарад него пея.*

И НА ЯВЕ, И НА СЪН...

*И на яве, и на сън
ти си все пред мен —
дивна като ясна нощ,
свидна като ден.*

*През денят сърце купней
в жалба за нощта —
цяла нощ за свидний ден
милва ме мечта.*

ДЪЛБОКО В ТВОЯ ПОГЛЕД СЕ ОТСЕНЯ...

*Дълбоко в твоя поглед се отсентя
тъга за миналото, свидно дете, —
тъга за онзи, който преди мене
е галил теб, на своята радост цвете.*

*А в тоя същи поглед се преплита
нов лъч, на нова обич... И налита
сърце ми ужас: дали ще изясни
той сенките, или в тях ще изгасне?*

НАСРЕЩА МИ СЕДЕШЕ МЪЛКОМ ТИ...

*Насреща ми седеше мълком ти,
бог знае де занесена в мечти —
от тебе поглед без да дигна,
аз тез мечти се мъчех да постигна.*

*Но неми бяха ясните очи —
и само в тази яснота личи,
че буря е зад тях нощес вилняла
и яснота чрез сълзи им е дала.*

ПОД ГОЛИЙ ХРАСТ РЕВНИВА ТЕМЕНУЖКА...

*Под голий храст ревнива теменужка,
подмамена от слънчеви лъчи,
подала е личенцето си нежно
и ме изнича с тъмни си очи.*

*И, стори ми се, чух я да ми казва:
аз тебе чаках, ти ме откъсни —
че аз ще съм на твойта свидна дружка
най-мил привет от пролетните дни!*

БОГ ЗНАЕ КАК И ОТКЪДЕ ПОЗНАЛО...

*Бог знае как и откъде познало,
че зарад него в блян трептят сърца ни —
килим вълшебен слънцето постлало,
в полето ни на гости то покани.*

*И гря ни то през целий ден приветно.
Кога на отдих се прибра — несетно
забрави лъч: та и дома прибрани,
во нощний мрак да грее пак в сърца ни.*

НА ПЛАДНЕ СРЕЩНАХМЕ СЕ НИЙ...

*„На пладне срещнахме се ний
и сдругарихме. Дали крий
нам бъдещето изненади?
Дали и там сърцата млади
едно за друго ще туптят?
Дали в световния ни път,
другарко, сестро, свидно дете,
все също слънце ще ни свети,
все съща обич ще ни греи?“*

*— Преходна страст — тя само тлей,
преходна страст в души преходни:
не тя сдружи сърцата родни,
не тя живее в нашта гръд,
на святи чувства свят съсъд!
На ведре обич пред олтаря,
другар милеещ за другаря
душа не ще му засени
туй що ще дойде с бъдни дни!*

ЖЕЛАНИЯТА СМЯТАХ СУЕТА...

*Желанията смятах суета,
и отчужден, другарко, от света,
жесток на дело, по-жесток на дума,
аз слънцето дори посрещах с глума.*

*И с клетва дигах неведнъж ръце.
Докле се спрях на твоето сърце
пред златните благословени двери.
Крило над мене ангел тих разпери.*

ОТ НЕЯ БЯГАЙ, СМЪРТ ЗА ТЕБ Е ТЯ!...

*„От нея бягай, смърт за теб е тя!
Омаян в нейните милувки,
несетно, с сладките целувки,
отрова пийш от нейните уста.“*

*— Млъкни! Комуто обичта е глума,
пред обичта той трябва да немей...
В сърцето ми отдавна тя живей.
Млъкни! Тя чува всяка дума.*

ЕДНИЧКА ДУМА... ТЯ Я НЕ ПРОДУМА...

*Едничка дума... тя я не продума.
Едничък поглед... не погледна тя.
На бледни устни в сдържаната глума
видя си той решена участта.*

*Поклон безмълвен — и в ответ студен
смях. Кървав плач едва сдържан насила...
Велики Боже, а до днешен ден
все мисълта за нея му е мила!*

ОБИЧА Я. — КОГАТО ЧУ ТОВА...

*„Обича я.“ — Когато чу това,
усмивка тъжна му на устни трепна.
От равнодушно казани слова
сърцето му се в болки сви и сепна.*

*„Обича я.“ — И тя го чу това,
сви рамена... сърцето се не сепна.
От чуждите безсмислени слова
студен смях сал на устните ѝ трепна.*

ПРИЗОРИ ВИХРА НОЩЕШЕН...

*Призори вихра нощешен
нейде се луд отпиля,
първи сняг бяла покривка
метнал над морни поля.*

*И над покривката бяла —
сякаше черни тъсми —
гарвани мудро се низят
бозна отде из тъми.*

СРЕД ГОРАТА, ОТСТРАНА КРАЙ ПЪТЯ...

*Сред гората, отстрана край пътя,
дивий глог където е разперен,
глъхнал гроб едва личи в тревата,
гроб на пътник тук убит намерен.*

*Сутрин, вечер птичка там самотна
пей... И веч легенда се подлавя —
че това душата му сиротна
зарад своята скръбна чест разправя.*

УСОЙНО, МИЛОВИДНО ЦВЕТЕ...

*Усойно, миловидно цвете,
сираченце на пролетта,
останало да вехнеш в самот
на майка си подир смъртта!*

*Доведе ме при тебе sluка
нечакана, в несгоден час —
откъснах те, цветенце свидно,
от твоя дъх примамен аз.*

*И споменът за теб, горкино,
сърце ми още все гнети...
А може би увяхна с радост
под моите милувки ти!*

ЖИВОТЪТ И СМЪРТТА В БОРБА...

*Животът и смъртта в борба,
над мен преплитат сенки черни,
и тровят моята съдба
рой мисли и мечти чемерни.*

*В полето бягам аз от тях,
де боже слънце грей приветно —
на устните ми трепва смях,
роден в сърцето неусетно.*

РЕВНИВ СИНЧЕЦ, ГОРКИНКО ЦВЕТЕ...

*Ревнив синчец, горкилко цвете,
самичко на брегът ронливи, —
една по друга го прегръщат
и милват го вълни игриви.*

*Ревнив синчец, горкилко цвете, —
вълните волно го целуват...
Една през друга се преварят —
една по друга отминуват.*

ДОКЛЕ Е МЛАДОСТ, ЗЛАТНО СЛЪНЦЕ ГРЕЙ...

*Докле е младост, златно слънце грей,
сърцето златни блянове лелей.
Докле е младост, леко път се ходи
и леки са световните несгоди.*

*Докле е младост, всичко е шега;
не хвърля сянка на сърце тъга;
дори тъгата извор е на радост —
докле е младост, ах, докле е младост!*

ЗАД ГОРИТЕ ТЪМНИ ЯСЕН ДЕН СЕ КАНИ...

*Зад горите тъмни ясен ден се кани,
и цветята, росни от зорите ранни,
поздрав му изпращат — своя аромат...
Как е хубав, божже, твоя дивен свят!*

*На пладнешко слънце от лъчите грени,
пъпчици разцъфват розите засмени,
и зарад милувка свождат цвят към цвят...
Как е дивен, божже, твоя хубав свят!*

*Месечко градински посребрил е грани,
на първинка обич в бляна замечтани,
свели сме се ние, като цвят към цвят...
Как е весел, Божже, твоя дивен свят!*

МЪРЗЕЛИВО ПОД МАРНЯТА ЛЯТНА...

*Мързеливо под марнята лятна,
прашний път се вие покрай ниви.
Ей вихрушка скокна наред пътя,
сепната от ветреца игривий.*

*Сви, изви и литна се нататък,
витий път през валог дето слязва...
Слънцето на нивите безмълвни
свойта златна приказка приказва.*

БЕЗСЪННО ЦЯЛА НОЩ ПРОБДЯХ...

*Безсънно цяла нощ пробдах,
безсънен ме зората свари.
За теб вълшебници мечти
те бяха ми в нощта другари.*

*Повтаряха ми твоите думи те
и ази креех, в тях заслушан само —
като наяве, чело в трепет тих
когато бях привел на твойто рамо.*

ВЕЧЕРНИ СЕНКИ НЕСЕТНО...

*Вечерни сенки несетно
в сянка една се сляха;
тънат и глъхнат звуци
во тишината плаха.*

*Песен отнейде се чува —
песен ли, стон ли сепнат?...
Приказка тъмна липите
тъмно в тъмата шепнат.*

КАК ЛИ ЩЕ МИНА И УТРЕШНИЙ ДЕН...

Как ли ще мина и утрешний ден?
Все като днес ли? Дали заловен
с тъмна мечта, от нощес ще се боря
да я во форма желана затворя —
и уморен ще ме сварят зори?...
Памет смъглевена, поглед гори,
дълг ме зове, а по дълг аз не ходя,
а се безцелно разтакам и бродя...
Мътно ми нещо сподавя гърди;
поглед разсеян лениво следи
хора, по работа там що се скитат;
тъмно до слухът ми думи долитат,
сепват ме — нейде унасят ме пак...
Някой си, негли познайник, ми знак
прави и шапка лениво поклаща;
други со поздрав усмивка ми праща;
прешумоли и се мерне край мен
свилена рокля и с „добър ти ден“
поглед и драг и желан ми проблесне —
памет по тоя се поглед отплесне
и си представя това що желяй,
и се унася в чаровния край,
де е витала с мечтите нощешни —
в моя живот, и така безутешний,
носящи малко утеха за мен...
Тъй ли ще мина и утрешний ден?
А вечерта ще се дома затворя —
пак со мечти цяла нощ да се боря?

НАМЕТНАЛА ПЛАЩ ТЪМЕН НА ПЛЕЩИ...

*Наметнала плащ тъмен на плещи,
от изток иде вечер лекостъпна —
от ароматний неин дъх трепти
засегната гората, и зашъпна
през знойний ден прекъснати мечти.*

*Поето глъхне. Закъснял керван
по витий път потъва в далнината.
На небесата ликът замечтан
дрезгавина таинствена замята —
светът да не досети техний блян.*

КАК МЕ ТЕ ПРИМАМВАХА С ДЪХА СИ...

*Как ме те примамваха с дъха си
в моя път растящите цветя!
Аз минавам покрай тях нехайно
сам с усмивка на уста.*

*Че за друго цвете аз копнеех —
мина то нехайно покрай мен...
Сам с тъга за тях сега мечтая,
дома върнат уморен.*

ТИ, КОЙТО БДИШ ОТ НЕБЕСАТА...

*Ти който бдиш от небесата
над човешки съдбини,
над мен десницата си свята
зарад закрила протегни!*

*Спази ме, докато направя,
що с вяра в тебе съм почнал
и посегни от мен тогава
да земеш туй що си ми дал.*

ВЕЧ НА ГОДИНИТЕ КЕРВАНЪТ ПРЕВАЛИ...

*Веч на годините керванът превали
зад цветний хълм на младостта;
и моя бодър дух приневоли
застигнала ме в път скръбта.*

*И аз оглеждам се, на пладня спрян,
и не съзира радост моя глед
на миналото в пътя преживян,
нито на тоя, що се вий напред.*

*Но аз все пак вървя, глава привел...
Ей приближава хълм да мина пак —
последен хълм, на чийто връх предел
се кръст тъмней през ве'черния мрак.*

ЩЕ ДА ЗАМИНЕ ОТ СВЕТА ЕДНА...

*Ще да замине от света една
не за живот на тоя свят родена,
и около ѝ скоро тишина
ще да настане, тишина свещена.*

*В сърце ми святи чувства буди тя,
и святи чувства, и греховни:
тя беше първи цвят на пролетта,
аз клон сломен от страстите световни.*

*И призори сполетия я слана —
възрадва се душа ми нажалена...
Наоколо ми скоро тишина
ще да настане, тишина свещена.*

НА МОЙТЕ ВЕЙКИ ПЛОД, ПЛОД НЕ ЕДИН УЗРЯ...

*На мойте вейки плод, плод не един узря —
доволно слънцето ме гря.
И мойте рожби ги обраха
онез, на свят които бяха*

*родени само да се радват и берът
и да живеят от трудът,
роден, отгледан с чужда мъка.
Настана есен. За разлъка,*

*разлъка сетня пей студеният горняк,
и на живота сетний знак —
листа увяхнали — размята.
Мъгла се стели над полята.*

*Аз видях под слана как лятото умря...
Доволно слънцето ме гря.*

САМОТЕН ГРОБ В САМОТЕН КЪТ...

*Самотен гроб в самотен кът,
пустиня около немее —
аз зная тоз самотен кът
и тоя гроб самотен де е.*

*И знам, че в тоз самотен гроб,
таме в пустинний кът самотен,
зарови милвана ръка
един немил живот сиротен.*

*Сега за тоз немил живот,
в немил живот сама купнее...
Самотен гроб в самотен кът,
пустиня около немее.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.